

Sygn. akt: I C 430/20 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Staniszevska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2020 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa C. 2 (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 430/20 upr.

UZASADNIENIE

Powód C. 2 (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenia od pozwanej K. P. kwoty 800,01 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwana zawarła z (...) S.A. w dniu 19.10.2016 r. umowę pożyczki, na podstawie, której otrzymał określoną w umowie kwotę i zobowiązał się do jej spłaty. Pozwana z przyjętego zobowiązania nie wywiązała się. Pożyczkodawca wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy. Na skutek złożonego przez pożyczkodawcę stronie pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, umowa uległa rozwiązaniu, co doprowadziło do wymagalności całej kwoty udzielonej pożyczki.

W dniu 8.09.2017 r. (...) S.A. na podstawie umowy dokonał przelewu pakietu wierzytelności, w tym wierzytelności w stosunku do pozwanej na rzecz (...), który następnie umową z dnia 25.01.2018 r. dokonał przelewu wierzytelności na rzecz powoda.

Na kwotę dochodzoną pozvem składa się należność główna w wysokości 550 zł, koszty udzielenia pożyczki w kwocie 122,26, zł, odsetki za opóźnienie w kwocie 127,75 zł.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się na termin rozprawy, nie ustosunkowała się do żądań pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód C. 2 (...)z siedzibą w W. w dniu 25.01.2018 r. zawarł z (...) w W. umowę przelewu wierzytelności na podstawie, której powód nabył od cedenta wierzytelności określone w załączniku nr 1 do umowy, w tym wierzytelność w stosunku

do pozwanej wynikającą z umowy zawartej z dnia 19.10.2016 r. (dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k.14-15, załącznik k. 8)

Dnia 19.02.2020 r. powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), w którym stwierdził, że w dniu 8.09.2017 r. (...) S.A. na podstawie umowy przelewu wierzytelności zbył na rzecz (...). (...) (...) w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 25.01.2018 r. zbył wierzytelności z tytułu umów pożyczki na rzecz powoda, w tym wymagalną wierzytelność wobec powoda w kwocie 800,01 zł. (dowód: wyciąg z ksiąg funduszu k. 5)

W dniu 24.05.2019 r. powód sporządził pismo adresowane do pozwanej informujące o cesji wierzytelności i wzywające pozwaną do zapłaty kwoty 763,26 zł. (dowód: pismo k. 6)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z normą art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwość. Wobec tego, że działanie z art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. (por. Wyrok SN z dnia 31.03.1999 r. (...) 176/97)

Powyzszy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. W świetle przedstawionych przez powoda dowodów jego twierdzenia o okolicznościach przytoczonych w pozwie budzą wątpliwości.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Po myśli art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jak stanowi art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Powództwo podlega oddaleniu, ponieważ powód nie udowodnił, by przysługiwała mu względem pozwanej wierzytelność dochodzona pozwem.

Do pozwu załączona została wprawdzie umowa sprzedaży wierzytelności, z dnia 25.01.2018 r. na podstawie, której powód nabył od (...) w W. wierzytelności, a jak wynika z załącznika do umowy cesji, w tym także w stosunku do pozwanej wynikającą z umowy zawartej w dniu 19.10.2016 r.

Powód nie przedstawił, jednak żadnego dowodu, że wierzytelność w stosunku do pozwanej została zbyta przez pierwotnego wierzyciela na rzecz (...) w W.. Ponadto powód nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność istnienia wierzytelności dochodzonej pozwem, a w szczególności umowy zawartej przez pierwotnego wierzyciela z pozwaną, z której wynikałaby wysokość należności dochodzonej pozwem, jak i termin jej płatności. Nie ma, zatem żadnej możliwości zweryfikowania zarówno kwoty należności głównej, jak i skapitalizowanych odsetek. Nie przedstawił również dowodu, że umowa pożyczki została wypowiedziana przez wierzyciela a zatem, że należność dochodzona pozwem jest wymagalna.

Dowodem na istnienie wierzytelności nie jest zaś wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego. Domniemanie prawne z art.244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może, co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11.12.2012. w sprawie IACa 652/12)

Stosownie do art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. Powyższy przepis wyraża zasadę kontrydiktoryjności postępowania sądowego, z którą wiąże się przerzucenie na strony procesowe odpowiedzialności za wynik procesu cywilnego. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty. To strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego.

Z powyższych przyczyn, wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem, na podstawie art. 720 k.c. powództwo zostało oddalone.